

i Slutningen og den bevægede flere ærede Medlemmer, blandt andre det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) til at slutte sig til de Udtalelser, som vi hørte fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosfen). Den gif ud paa, at sammen med Forelæggelsen af Forslag til Befæstning omkring i Landet, skulde der følge en Finantsplan, og endnu dertil, om jeg saa maa sige, en Udenrigsplan. Foruden den høitærede Krigsminister og Marineminister skulde den høitærede Finantsminister møde i Thinget og ligeledes den høitærede Udenrigsminister, for at sige os, hvorledes Stillingen er. Finantsministeren skulde sige os, hvorfra han vilde faae Pengene, og Udenrigsministeren, hvorledes vor Stilling i udenrigst Henseende var. Svad nu for det første den høitærede Finantsminister angaar, da skal jeg slet ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Sparekasser og Prioriteter, om Landets Fremgang i finantsiel Henseende osv., thi Enhver af os, ikke alene de 15 Mænd, som bleve omtalte af det ærede Medlem og som sidde i Finantsudvalget, har saa godt Kjendskab til vor hele finantsielle Tilstand, at vi vide, at det slet ikke vil medføre nogen Vanfælighed for os at gjøre dette uden extraordinære Anstrengelser. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds i, at vi skulde være belavede paa at kunne udgive disse Penge samtidig med, at vi bevilge dem til Befæstninger. Jeg er enig med ham i, at der her er Tale om noget ganske Andet end Anlægget af Jernbaner og i det Hele taget Anlæg, hvorved Pengene kunne gjøres frugtbringende. Befæstningsvæsenet er nu af den Beskaffenhed, at vi ikke kunne paabyrde vore Efterkommere Udgifter, som vi maa bestride, for at faae Befæstningerne opførte. Befæstningsvæsenet er navnlig i vor Tid af den Beskaffenhed, at det udvikler sig saa hurtigt og saa stærkt, at hver Tid maa have sit eget Befæstningsvæsen, og hvad vi ville tilveiebringe, skulle vi ogsaa selv betale, selv sørge for. Vi kunne optage Laan til at bygge Jernbaner for, men vi bør ikke optage Laan til Befæstninger i rolige Fredstider uden den høieste Nødvendighed. Vi bør, saalænge vi kunne, ogsaa betale dem. Nu er der vistnok Ingen, der vil paaftaa, at den danske Befolkning er saa stærkt behyrdet med Skatter, at det ikke vilde være muligt, at man kunde paalægge den flere end dem, der nu betales, og jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at dersom vi, som det ærede Medlem foreslog, ansaa det nødvendigt, efterhaanden som vi skride

frem med disse Befæstninger — for Diebliffet er der ingen Anledning dertil, da Udgifterne ere smaa — at paalægge en Skat paa Formue og Indkomst for at skaffe nogle af de Midler tilveie, som ere nødvendige til Fæstningers Opførelse og Flaadens Udvikling, saa vilde man Landet rundt søle sig beredvillig til at udrede den. Men det behøve vi ikke for Diebliffet at gaa til. Det første Forlangende er kun ringe, og efterhaanden, som Tiden skrider frem og andre Befæstninger skulde udføres, er det min Overbevisning, at det ikke skal medføre nogen Vanfælighed at skaffe disse Penge tilveie, endog uden at vi behøve at angribe vor Reservefond. Svad det angaar, at henvende os til den ærede Udenrigsminister for at spørge ham, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds sagde, om, hvorledes vor politiske Stilling er til alle fremmede Lande, saa er jeg ikke istand til at se, hvad vi skulde lære deraf med Hensyn til Befæstningsvæsenet. Hvorledes vor Stilling er til alle fremmede Lande, vil jo være meget vanfæligt for den ærede Udenrigsminister at sige os, og det vil ogsaa være temmelig ligegyldigt for os at faae at vide, hvorledes vi staa overfor Tyrkiet, Rumænien og Italien eller saadanne fjernliggende Lande i Europa. Der kan kun være Tale om en enkelt Ting eller det, som ligger os nærmest. Jeg tror ikke, at den høitærede Udenrigsminister vil være istand til at kunne sige, hvorledes vor Stilling er overfor Udlandet paa en saadan Maade, at det kan faae nogen som helst Indflydelse paa, hvorledes vi skulde ordne os med Hensyn til vort Befæstningsvæsen. Der er kun et eneste Spørgsmaal, som i dette Diebliff kunde beskæftige den høitærede Udenrigsminister, og angaaende hvilket han mulig kunde sige os Noget; men jeg tror, at vi Alle omtrent vide ligesaameget, som vi kunne faae at vide af den høie Regjering. Jeg tror, at, naar der har været Tale om, at vi kunne faae Angreb fra alle Sider, fra en af de 4 Stormagter eller fra Sverrig—Norge eller hvoft fra det skulde være, saa ser det dog ud til at ligge noget længere borte, end at vi skulde gjøre store Anstrengelser just i Diebliffet for at sikre os derimod; men den, der vil læse en lille Smule i Historien og se, hvad der er passeret i de senere Aar, den, der vil mindes Freden den 2den Juli 1850, den Fred, som blev kaldet paix untroué eller simple, den, der vil erindre, hvorledes Udtrykket var ved denne Fred, at Freden blev sluttet paa en saadan Maade, at vort Mellemværende med Lydsland vedblev, som det havde været før: et aabent Spørgsmaal, han vil se, at denne Fred blev afsluttet paa en saadan Maade, at vore syb-